

Pozemské statky.

Velmi často vynořuje se otázka, má-li člověk, když usiluje o **duchovní** zisk, zbavovati se pozemských statků nebo jimi pohrdati. Stanoviti takovou zásadu bylo by pošetilé! Tvrdí-li se, že člověk, který usiluje o království nebeské, nesmí lpěti na pozemských statcích, není tím řečeno, že má pozemské statky rozdati nebo zahodit, aby žil v chudobě. Člověk může a má radostně užívatí všechno to, co mu Bůh ve svém stvoření učinil přístupným. „Nesměti lpěti“ na pozemských statcích znamená jen tolik, že člověk nemá se nechati strhnout tak daleko, aby hromadění pozemských statků měl za nejvyšší účel svého pozemského života. Aby tedy převážně **nelpěl** na této jediné myšlence. Takové stanovisko muselo by ho samozřejmě odvrátit od vyšších cílů. Neměl by pro ně již času a ulpěl by skutečně všemi vlákny svého bytí jen na tomto jediném cíli: získávání pozemského majetku. Ať již by to bylo pro statky samotné, nebo pro požitky, které majetek umožňuje, nebo pro účely jiné, výsledek by byl v základě týž. Člověk lpí a poutá se tak k čistě pozemskému, ztrácí tím pohled vzhůru a nemůže stoupati.

Toto falešné pojetí, že pozemské statky nepatří k duchovnímu úsilí po vyšším, mělo u většiny lidí za následek také nesmyslnou představu, že všechny duchovní snahy, které se mají bráti vážně, nesmí míti nic společného s pozemskými statky. Jakou škodu si tím lidstvo samo přivodilo, nikdy si neuvědomilo.

Lidé si tím znehodnocují duchovní, tedy nejvyšší dary, jichž se jim může dostat. Protože v důsledku tohoto zvláštního stanoviska všechny duchovní snahy musely dosud býti odkázány

na oběti a dary jako **žebráci**, vetřelo se tím nepozorovaně i vůči duchovním snahám podobné stanovisko, jaké se zaujímá vůči žebrákům. Tyto duchovní snahu nemohly proto nikdy získat onu vážnost, jaká jim vlastně v první řadě přísluší. Z téhož důvodu musely však předem nésti samy v sobě zárodky smrti, protože nemohly nikdy státi pevně na vlastních nohách, nýbrž zůstávaly vždy odvislými od dobré vůle lidí. Vážně usilující člověk nesmí opovrhovati pozemskými statky právě proto, aby vůči lidstvu chránil a opatroval své nejsvětější **duchovno!** Tyto statky musí mu dnes v hrubohmotném světě sloužiti převážně jako štít, aby mohl odrážeti rovné rovným. Přivodilo by to nezdravý stav, kdyby v době materialistů chtěli lidé usilující vzhůru, opovrhovati nejsilnější zbraní bezohledných protivníků. Byla by to lehkomyšlnost, která by se mohla těžce vymstít.

Proto vy, opravdu věřící, neopovrhujte pozemskými statky, které mohly býti vytvořeny také jen vůlí toho Boha, jehož hledíte uctívati! Nedejte se však uspati pohodlností, kterou s sebou může přinášet majetek pozemských statků, ale užívejte jich zdravě.

Stejně je tomu se zvláštními dary takových sil, které slouží k uzdravování různých nemocí, nebo s podobnými požehnanými schopnostmi. Lidé předpokládají nejnaivnějším, nebo správněji nejrzejším způsobem, že tyto schopnosti mají jim býti dávány k dispozici zdarma, protože prý také z duchovna byly uděleny jako zvláštní dar. Jde to dokonce tak daleko, že mnozí lidé ještě očekávají, že jim bude projevena zvláštní vděčnost za to, že se „blahosklonně snížili“ a ve veliké tísní použili pro sebe pomoci takového druhu. Takoví lidé musí býti vyloučeni z veškerého přispění i kdyby to bylo to jediné, které by jim ještě mohlo pomoci!

Lidé nadaní těmito dary měli by se však sami nejdříve naučit odhadovati výše svůj Boží dar, aby se tak neházely opět perly sviním. Ku poskytnutí opravdové pomoci je jim třeba mnohem více tělesné a jemnohmotné síly, tak jako času, než právníkovi k jeho nejlepší obhajovací řeči, nebo lékaři při četných návštěvách u nemocných, či malíři při namalování obrazu. Žádnému člověku by nenapadlo aby požadoval po právníkovi, lékaři nebo malíři bezplatnou činnost. A přece dobrá chápavost, kterou potřebují k svému zaměstnání, jest také pouze „Božím darem“ a ničím jiným.

Odvrhněte konečně tento žebrácký šat a ukažte se v rouchu, které vám přísluší!